

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

IV. 34. Quis sit philosophiae finis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

τεται τέτοις ἢ Τυρρηνῇ σάλπιγγι ἢ αὐλὸς τριημικός,
ἢ ᾠδὴ ἐμβατήριος. Ὁρᾶς τὴν ἀφθονίαν τῶν ἡδονῶν.

his tuba Tyrrhenica, tibia triremica, cantus militaris interiungitur. Vides voluptatum copiam.

Λ Ο Γ Ο Σ Δ'.

Τί τέλος Φιλοσοφίας ἔστι.

Χαλεπὸν εὐρεῖν λόγον ἀληθῆ κινδυνεύει γὰρ ἢ τῷ ἀνθρώπῳ ψυχῇ, δι' εὐπορίαν τῷ φρονεῖν, τῷ κρίνειν ἀπορεῖν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλα τέχνη, πρόσω ἴσσαι, κατὰ τὴν εὐρεσιν εὐσυχώτερον γίνονται, ἐκάστη περὶ τὰ αὐτῆς ἔργα. Φιλοσοφία δὲ, ἐπειδὴν αὐτῆς εὐπορώ-

DISSERT. IV.

Quis sit philosophiae finis

Veram inuenire rationem est difficile: plerumque enim id euenit homini, vt quo foecundiore sit ingenio, eo minus valeat iudicio. Et reliquae quidem artes, in iis circa quae versantur singulae, cum ipso progressu plura semper inueniunt quotidie: philosophia quo plus proficit, eo contrariis magis ambi-

τῇ ἢ Τυρρηνῇ σάλπιγγι.] Vulgo ἔστι. Sed nos Harleian. merito sequimur. Quod autem a manu secunda τυρρηνική praefertur, id certe non est necessarium; nam τυρρηνὸν αὐλὸν habet Pollux lib. IV. cap. IX. §. 70. Virgilius Aen. VIII. 526.

*Tyrrhenusque tubae mugire
per aethera clangor.*

DISSERT. IV.

ἢ τὸ τέλος φιλοσοφίας] Hoc lemma satis Heinsio non facit; putat igitur Maximum scripsisse, ὅτι ἔστι τὸ τοῦ φιλοσόφου τέλος ἢ ἡδονή. Sed frustra

Tuba nempe Tyrrhena nominatur, quod, vt Seruius obseruauit, in *Ettruria inuenta fuit, scilicet in Veulonia eius urbe.* Tatianus cap. II. τυρρηνοὶ (συνετήσαντο) σάλπιγγα. Ibi vide cl. Worthium; locisque veterum, quos indicauit, adde Strabonem lib. V. p. 336. et Scholiasten ad Aristophanis *Ranas* v. 133.

vulgo XXXIV.

proffus est vir eruditus: nam postea *prudenciam*, φρόνησιν, esse philosophiae finem probat, adeoque non sollicitanda est ἐπιγραφὴ, quam praestant Mss.

ἢ ὄργα-

τατα ἔχη, τότε μάλιστα ἐμπύμπλαται λόγων ἀντιπασίᾳ
καὶ ἰσῥόπων· καὶ ἔοικε γεωργῷ, ἐπειδὴν ἐν περισσίᾳ
γένηται ὀργάνων πολλῶν, ἀκαρποτέρα τῇ γῆ χρωμένῳ.
Τὰς μὲν ἔν πολιτικῆς διαδικασίας εὐθύνει ψῆφος καὶ ἀρε-
μὸς δικασῶν, καὶ γνώμη ῥήτορος ^u, καὶ δῆμος χεῖρες
ἐνταῦθα δὲ τίς ἡμῖν παρέσαι δικασῆς, καὶ τίνι ψῆφῳ
τάληθες κρινῶμεν; λόγῳ; ἀλλ' ἔκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν λό-
γον, ὅτῳ ἔκ ἂν ἐξεύροις τὸν ἐναντίον. Πάθει; ἀλλ'
ἄπιστος ὁ δικασῆς. Πλήθει; ἀλλὰ πλείους οἱ ἀμαθέστεροι
δόξῃ; ἀλλὰ τὰ χεῖρω ἐνδοξότερα.

β'. αὐτίκα ἐν τῷ παρόντι τῷ σκέμματι, ἡδονῆς
ἀρετῆ ἀμιλλωμένης ^x καὶ ἀντεξεταζομένης, ἢ παρῶσα
μένη τὴν ἀρετὴν ἡδονή, καὶ δόξῃ, κρατεῖ καὶ πλήθει

ambiguisque abundat argumentis; non aliter quam agricolae,
qui instrumenta cum habent plurima, minus foecundo
tamen agro vtuntur. Et ciuilia quidem iudicia sententiae iu-
dicum ac corona, tum pigmenta oratorum, populique diri-
gunt suffragia: hic vero quis nobis iudex erit, qua tandem
verum a falso distinguemus sententia? Ratione? at nullam in-
uenies, cui non dari possit contraria. Affectione? parum
fidum narras iudicem. Multitudine? plures hic indocti sunt.
Opinione? deterioribus fauet illa.

2. Ecce tibi, vel in hoc ipso de quo agimus, cum volu-
ptas inter se virtusque contendant atque inter se componan-
tur, nonne et vi sua virtutem eiicit voluptas, et opinione
vulgi

Sectio α.

^z ὀργάνων πολλῶν ἀκαρποτέρα
etc.] Lego et distingo: ἐπει-
δὴ ἐν περισσίᾳ γένηται ὀργάνων,
πολλῶ ἀκαρποτέρα τῇ γῆ χρωμένῳ.
Superuacaneum enim videtur
πολλῶν postquam dixeris ἐν πε-
ρισσίᾳ. Simile mendum sustuli
ex Matth. X. 31 et Lucae
XII. 7. M.

^u [γνώμη] ῥήτορος,] Vulgo

γνώμη. Lectionem, quam se-
quimur, exhibet vterque co-
dex. Illam etiam Paccius in
suo Mss. reperit, vt ex eius
interpretatione liquet.

Sectio β'.

^x ἡδονῆς ἀρετῆ ἀμιλλωμένης]
Vulgo ἡδονῆς [καὶ ἀρετῆς] ἀμιλλο-
λωμένης. Vterque vero Mss.
lectionem, quam dedi, reprae-
sentat, eamque postulat oratio.

μαρτύρων ὑπερβάλλεται, καὶ κατὰ πάθος δυναστεύει; ὁ δὲ μόνον ὑπόλοιπον ἦν τῆ ἀρετῆ συμμαχικόν, ὁ λόγος, καὶ τῆτο σχίζεται καὶ διαιρεῖται. καὶ ἐξεύρηται τις καὶ παρ' αὐτῶ ἐπιχειρία ἡδοναῖς γ. Καὶ λέγει τις καλῶς, ὑπὲρ ἡδονῆς λέγων, καὶ τὴν ἀρετὴν φαυλίζει, καὶ μετατίθησι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος ἐπὶ τὴν γυναικωνίτιν^z καὶ τὸ μὲν σχῆμα τῶ φιλοσόφου μετενδύεται^a, τῶ δὲ ὀνόματος ἀξιοῖ κρατεῖν. Ἄφες, ἄνθρωπε, καὶ τῆνομα μετὰ τῶ λόγου. Παρανομεῖς περὶ τῆς θεμένης^b. ἔδὲν φιλοσοφία καὶ ἡδονῆ κοινόν· ἄλλος

vulgi superior euadit, et numero vincit testium, et vehementius afficit? Illud vero quod restat, in quo omne virtuti est praesidium, ipsa ratio, non minus secatur, non minus diuiditur, nec raro suum voluptati defert patrocinium. Inuenies aliquem, qui ornate pro voluptatibus dicat, virtutem vituperet, et, quod dici solet, a viris ad foeminas transferat imperium; simulque et habitum mutet philosophi, et retineat nomen. Relinque, mi homo, vna cum oratione tua et nomen. Ipsa fundamenta euertis: nihil philosophiae cum voluptate est commune

γ καὶ ἐξεύρηται τις καὶ παρ' αὐτῶ ἐπιχειρία ἡδοναῖς.] Per vocem ἐπιχειρία adludit ad Nomen, et simul denotat Sententiam Ἐπικύρου. Paulo ante pro ἀμιλλωμένης etc. conieceram ἀμιλλωμένων, vel ἀμιλλωμέναι, prout postulabat Graecismus, stante priore lectione, sed aliter hunc locum sanant Codices. M.

z ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος ἐπὶ τὴν γυναικωνίτιν.] Prouerbialis locutio. Vetus scriptor apud Suidam in Ἀνδρωνίτις et Κωμάσσι. Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνίτιν εἰς τὴν γυναικωνίτιν κωμάσσι. Contra vero, ἐπίοι τὸν θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνίτιν ἐπ' αὐτὴ μετακί-
Tom. I.

ζισιν, ut ait Plutarchus περὶ ἀοργ. tom. II. pag. 457.

a τὸ μὲν σχῆμα τῶ φιλοσόφου [μετενδύεται,] Legendum credo μετεκδύεται, exiit, deponit, abiicit. Vide Iosephum Ant. Iud. lib. VI. cap. XII. 7.

Ibid. τὸ μὲν σχῆμα τῶ φιλοσόφου μετενδύεται,] Forte ε̄ μετενδύεται. M.

b Παρανομεῖς περὶ τῆς [θεμένης] ἔδὲν] Paccius et Heinsius ita verterunt, quasi θεμελίους legerint. Ego sane potius orationem continuauerim, Παρανομεῖς περὶ τῆς θεμένης ἔδὲν φιλοσοφία καὶ ἡδονῆ κοινόν: Peccas in eos, qui nihil esse philosophiae

D

cum

μὲν ὁ Φιλήδωνος, ἄλλος δὲ ὁ Φιλόσοφος^c. διακρίεται
τὰ ὀνόματα, διακρίεται τὰ ἔργα^d. διήρηται τὰ γένη
ὡς τὰ Λακωνικὰ τῶν Ἀττικῶν, ὡς τὰ βαρβαρικὰ τῶν
Ἑλλήνων^e. Ἐάν δὲ Σπαρτιάτης εἶναι λέγων καὶ Ἕλλη
καὶ Δωριεὺς καὶ Ἡρακλείδης, θαυμάζης τιάραν Μηδο
κὴν καὶ τράπεζαν βαρβαρικὴν καὶ ἀγμάμαξαν Περσι
κὴν· περσίζεις, βαρβαρίζεις, ἀπολώλεκας τὸν Παν
σανίαν· Μηδος εἶ, Μαρδόνιος εἶ. ἀπόθε τὸν ὄνομα
μετὰ τῷ γένει.

commune: alius est voluptatis, alius sapientiae studiosus: distin
cta sunt nomina, distincta sunt opera, distinctum est genus; sicut
aliud est Laconicum quam Atticum, aliud barbaricum quam Grae
cum. Si enim Sparitiatam te esse dicas, aut Graecum, aut Dori
cum, aut Heracliden; et tiaram tamen admireris Medicam, aut
mensam barbaricam, aut effedum Persicum: iam ad Persas de
fiscis, transis ad barbaros; Pausaniam exuisti, Medus es, et
Mardonius. Depone et nomen cum genere.

*cum voluptate commune ro
suerunt.*

Ibid. παρανομεῖς περὶ τὰς θε
μένους] Scil. θεμένους τὸ ὄνομα,
quod praecessit: iniurius es in
eos qui hoc nomen posuerunt.
patet ex iis quae sequuntur.
Non igitur legendum θεμελίους,
neque aliter distinguendum
puto. M.

^c [ἄλλος] μὲν ὁ Φιλήδωνος, [ἄλ
λος] δὲ ὁ φιλόσοφος.] Sic. Reg.
editi ἄλλο utrobique prae fe
ferunt.

^d [διακρίεται τὰ ἔργα.] Vulgo
διακρίεται [καὶ] τὰ ἔργα. Sed
importuna mistam coniunctio
nem, iubentibus Mss. eie
cimus.

^e ὡς τὰ βαρβαρικὰ τῶν [Ἑλ
λόνων.] Vulgo [καὶ] τὰ βαρβα
ρικὰ τῶν Ἑλλήνων. Primam vo

3. E
cem fide codicis Regii muta
vimus. Ultimae loco posuim
sem Ἑλληνικῶν, nisi veteres
τοῖς κυριωτέροις ἀντὶ τῶν κτητικῶν
vfos constaret. Euripides Me
dea v. 1330.

Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβαρὸν τ' ἀπὶ
χθονός

[Ἕλλην'] ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν
μέγα.

Et Iphig. in Aulide v. 64.

κατασκάπτειν πόλιν

[Ἕλλην'] ὁμοίως βάρβαρόν θ'
ὄπλων μέγα.

Iterum Heraclid. v. 131.

καὶ μὴν πολὴν γ' [Ἕλληνα] καὶ
θύμῳ πέπλων

ἔχει

Huiusmodi plura collegit vir
doctissimus, Th. Stanleyus, ad
Aeschyli Prom. Vinct. v. 2.

Scetio

γ. τῆς μὲν ἐν πολλὰς ἡδονὴν ὑμῶντας φέρω· βάνουσος γὰρ ψυχὴ καὶ ἀπεληλαμένη λόγῳ, ἐλεεινὴ μὲν τῷ πάθει, σύγγνωστος δὲ τῆς ἀγνοίας· ἐπίκερον δὲ διὰ τῆνομα ἔ φέρω, ἔδδὲ ἀνέχομαι φιλοσοφίας ὑβριζέσης. οὐδὲ γὰρ στρατηγῶ ἀνέχομαι τὴν τάξιν ἀπολείποντος καὶ ἐξηγεμένῃ τῆς φυγῆς^f, ἔδδὲ γεωργῶ ἀνέχομαι ἐμπιπράντος τὰ λήϊα, ἔδδὲ κυβερνήτη ἀνέχομαι ἀποδειλιῶντος πρὸς τὴν θάλατταν· πλείν σε δεῖ, στρατηγεῖν σε δεῖ, γεωργεῖν σε δεῖ, πόνων ταῦτα μεσά· ἀλλ' ἔδδὲν καλὸν ὑπὸ ῥασιῶνης γίγνεται. εἰ δὲ ἐπέτα ἡδονὴ τοῖς καλοῖς, δίδωμι τῷτο· ἐπέσθω, ἀλλ' ἡγεῖσθω τὸ καλὸν πανταχῶ.

Εἰς κοίρανος^g ἔσω,

Εἰς βασιλεὺς,

ὣ ἔδωκεν ἄρχειν ὁ Ζεὺς. Ἐὰν δὲ μεταθῆς τὴν τάξιν,

3. Et vulgus quidem cum voluptatem laudant, facile ferre possum; animus enim illis illiberalis est, rectaeque rationis penitus ignarus, cuius miseriam deplorare, cuius ignorantiae possum ignoscere: Epicuri vero nomen cum recordor, ferre hominem non possum. Nec enim philosophiam admitto, quae lasciviat: sicut imperatorem non fero, stationem qui deferat, tantumque in fuga dux fit; nec agricolam, qui segetes suas incendat; nec gubernatorem, qui marinos metuat fluctus: nauigare oportet, imperare oportet, terram colere oportet, laborum plena haec sunt omnia; nihil quod pulchrum, quod honestum fit, ab ignavia producitur. Quod si ea, quae honesta sunt, voluptates dicas sequi, concedam: sequantur, dummodo ubique praecedat honestas;

rex unicus esto,

Et dominus,

cui imperium dedit Iupiter. Nam si ordinem confundas, ut imperet

Sectio γ.

^f ἐξηγεμένῃ τῆς φυγῆς,] Vulgo ἐξηγεμένῃ [τῶ] τῆς φυγῆς, quod bene se non habet. Itaque Mss. Regio parvulus, qui le-

tionem tam sensui quam linguae Graecae consentaneam repraesentat.

^g Εἰς κοίρανος.] Iliad B'. 204.

D 2

^h ἔπητος

καὶ ἀρχὴ μὲν ἡδονῆ, ἔπηται δὲ λόγος ^h. δίδως τῇ ψυχῇ
 τύραννον πικρὸν καὶ ἀπαραίτητον, ὃ δουλεύειν ἀνάγκη,
 καὶ ὑπηρετεῖν ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτους ⁱ καὶ παντοδαπὰς,
 καὶ ἀισχρὰ προσάττη, καὶ ἀδίκαια προσάττη. Τί γὰρ αὖ
 εἴη μέτρον ἡδονῆς ἐπιλαβομένης ἐξουσίας ἐπιθυμημάτων;
 ἀκόρετος γὰρ ὁ τύραννος ἔστος, καὶ τῶν παρόντων ὑπερ-
 οπτικός, καὶ τῶν μὴ παρόντων ὀρεκτικός, καὶ διὰ περι-
 σίαν ἐξαπτόμενος, καὶ ὑπὸ ἐλπίδος κενφιζόμενος, καὶ
 δι' εὐπορίαν ἐξυβερίζων. Οὗτος ὁ τύραννος ἐπανέστησε
 τὰ αἰσχρὰ τοῖς καλοῖς ^k, ἔστος ἐφώπλισεν ἀδικίαν δι-
 καιοσύνη, ἔστος μέτρω ἀμετρίαν ^l. ὅς ἤγε χρεῖα τῶν
 σωμάτων τὰς αὐτῆς ὀρέξεις ἔχαιπε πᾶσι ἀναπλήσει.
 Διψῆ τις; κρηναὶ πανταχῶς· πεινῆ τις; Φηγοὶ πανταχῶς.
 ἥλιος ἔστος, χλανίδων ἀλεινώτερος· λειμῶνες ἔστοι,

imperet voluptas, morem gerat ratio; durum animo tyran-
 num et inexorabilem praeficis, cui vbique et sine excusatione
 vlla seruiendum est, etiam cum foeda et iniusta imperat.
 Quem enim voluptati terminum praescribes, quae a cupidi-
 tatum vires sibi affumit licentia? Infatiabilis hic tyrannus est,
 qui et quae adsunt despicit, et quae non adsunt desiderat;
 qui et abundantia accenditur, et spe erigitur, nimiaquae la-
 sciuit copia. Hic tyrannus contra honestatem irritat turpitu-
 dinem, contra iustitiam armat iniustitiam. Nihil enim est,
 quod facilius sibi fatisferi patiatur, quam corporis necessitas.
 Sitit aliquis? vbique fontes sunt: esurit aliquis? vbique fagi
 sunt. Sol ille, quem vides, quavis penula calidior est: haec
 prata

^h ἔπηται δὲ λόγος.] Vulgo
 ἔπηται δὲ [ὁ] λόγος. At Reg.
 articulum iure merito praeter-
 mittit.

ⁱ ὑπηρεσίας ἀνεπιτιμήτους] Scho-
 liastes in Reg. Οἴμαι ἀβασανίτες
 καὶ ἀνεπιτιμήτους. Vide Diff. XIII. 7.

^k [ἐπανέστησε] τὰ αἰσχρὰ τοῖς
 καλοῖς.] Sic optime Reg. et
 Harleian. vulgo ἐπανέθηκε sine
 commodo sensu.

Sectio γ'.

[Ὁὗτος μέτρω ἀμετρίαν.] Nem-
 pe ἐφώπλισεν quod non placet,
 neque aequae propria vox vtri-
 que sententiae videtur. et
 ideo, opinor, *Heinsius* in Ver-
 sione has tres voces omisit.
 Forte excidit Verbum ἐπετεί-
 χισε· οὗτος [ἐπετείχισε] μέτρω
 ἀμετρίαν. quae vox Maximo in
 deliciis, et Philoni Iudaeo. M.
 Sectio

Θεαμάτων τὰ ποικιλώτατα ἄνθη ταῦτα, εὐωδία
 Φυσικά. Καὶ μέχρι μὲν τῶν ἐσὶ λαβεῖν ὄρεσ ἡδονῶν,
 τὴν χρεῖαν αὐτὴν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπερβῆς, καὶ προέλθῃς
 περαιτέρω, δίδως ταῖς ἡδοναῖς δρόμον ἄπαυσον, καὶ
 τὰς ἀρετὰς ἀποτειχίζεις.

δ'. Τῆτο γεννᾷ τὰς πλεονεξίας, τῆτο ποιεῖ τὰς τυραν-
 νίδας· ἔγὰρ ἰκανὸν τῶ βασιλεῖ τῶ Περσῶν^m χωρίον Πασαργ-
 γάδα, καὶ τὸ Κύρη κάρδαμον, ἀλλ' ἡ Ἰσία ἅπασα
 διέλαχε χορηγεῖν ἡδοναῖς ἀνδρὸς ἑνός. Τρέφει μὲν
 αὐτῶ Μηδία Νισαῖον ἵππον, πέμπει δὲ Ἰωνία παλλα-
 κίδας ἑλληνικάς, τρέφει δὲ Βαβυλῶν εὐνέχης βαρβά-
 ρος, πέμπει δὲ Αἴγυπτος παντοδαπὰς τέχνας, ἐλέ-
 φαντα Ἰνδοὶⁿ, Ἄραβες εὐωδία· χορηγῶσι δὲ καὶ οἱ
 ποταμοὶ ταῖς βασιλέως ἡδοναῖς, Πακτωλὸς χρυσόν,

prata quouis spectaculo amoeniora sunt: hi flores genuinum
 odoris oblectamentum sunt. Et haecenus quidem voluptati
 praefigi potest terminus, ipse nimirum usus. Quem si semel
 transcenderis longiusque processeris, liberum voluptati cur-
 sum nullisque definitum spatii concedis, virtutemque penitus
 intercludis.

4. Hoc est quod plus habendi semper fitim excitat, hoc
 est quod tyrannides creat. Sicut nec regio angusta Pasargadae
 Perfarum regi, neque Cyri sufficit nasturtium; verum
 uniuersa voluptatibus illius vectigalis est Asia. Nisaeos illi
 equos alit Media, meretriculas Graeculas Ionia, barbaros
 eunuchos educat Babylon, artes cuiuscunque generis submi-
 nistrat Aegyptus, ebur suum Indi, odores Arabes; ne ipsi
 quidem nihil voluptatibus illius suppeditant fluuii, Pactolus
 aurum

Seçtio δ'.

m τῶ βασιλεῖ [τῶ] Περσῶν
 Vulgo τῶ βασιλεῖ [τῶν] Περσῶν.
 Vterque vero Mss. habet, vt
 edidimus; nec aliter loquun-
 tur optimi scriptores. Arria-
 nus Exped. I. 5. Ὅσα μέγιστα
 παρὰ βασιλεῖ [τῶ] Μακεδόνων νο-
 μίζετο. Lucianus in Timone

tom. I. p. 135. Ὁ γὰρ ἡδὲ βασι-
 λεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. Adeantur
 etiam Pausanias VII. 27. et
 Eusebius de vita Constantini,
 IV. 8.

n ἐλέφαντα [Ἰνδοί,] Vulgo
 Ἰνδός. Nos Mss. adhaeremus:
 et merito quidem; nam non
 Ἄραβι subiicitur, sed Ἄραβες.

Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ· τῶ δὲ ἐδὲ ταῦτα ἱκανά,
 ἀλλ' ἐπιθυμῆι ξένης ἡδονῆς, καὶ διὰ τῆτο ἐπὶ τὴν Εὐρώ-
 πην ἔρχεται, διώκει Σκύθας, ἀνίστησι Παίονας, ἔρετριαν
 λαμβάνει, Μαραθῶνι ἐπιπλεῖ, καὶ πλανᾶται παν-
 ταχῶ. Ὡ τῆς πενίας δυσυχέσατος. Τί γὰρ ἂν εἴη
 πενέστερον ἀνδρὸς ἐπιθυμῶντος διηνεκῶς; Ἐπειδὴν γὰρ
 ἅπαξ ψυχὴ γεύσεται ἡδονῶν ὑπὲρ τὴν αὐτῆς χρείαν,
 κόρος αὐτὴν τῶν πρότερον ἔχει^ο, καὶ ἐτέρων ἐρεῖ. Καὶ
 τὸ τῆ Ταντάλῃ αἰνίγμα τῆτο ἦν ἄρα, δίψα διηνεκῆς
 ἀνδρὸς Φιληδόνος, καὶ ἡδονῆς νόματα προσιόντα καὶ
 ἀπίοντα αὐτῆς, καὶ παλῖρροια ἐπιθυμιῶν, καὶ λύπη
 πικρὰ ταύταις ἀνακεκραμένα, καὶ ταραχαί, καὶ Φό-
 βοι. Φοβερόν μὲν γὰρ παροῦσα ἡδονὴ ῥ μὴ ἀπέλθῃ,

aurum, triticum Nilus, aquam praebet Choaspes. Quid,
 quod ne haec quidem illi sufficiunt, quin peregrinas amare
 incipit voluptates? atque eo sine Europam petit, Scythas per-
 sequitur, Paeones euertit, Eretriam capit, nauibus Maratho-
 nem inuadit, vbique oberrat denique. O deplorandam in
 homine paupertatem! Quis enim pauperior illo esse potest,
 qui nunquam concupiscere desinit? Animus enim humanus
 cum semel ultra, quam flagitat necessitas, voluptates gustaue-
 rit, priora semper negligit, optat noua: ut reuera Tantali de
 hoc, mutato nomine, narretur fabula. Quid enim aliud est,
 quam perpetua sitis eius hominis, quem explere voluptas non
 potest? quid aliud, quam cupiditatum aqua, quae fluit sem-
 per aut refluit; quae tristissimis semper imbuuntur curis, tu-
 multu,

ο κόρος αὐτὴν [τῶν πρότερον]
 ἔχει,] Sic optime Reg. quod et
 Heinsius monuit. Harleian.
 autem κόρος αὐτὴν τῶν [πρότε-
 ρων] ἔχει. Pariter apud Isocra-
 tem ad Demonic. p. 16. edi-
 tur, Μηδένα φίλον ποιῶ, πρὶν ἂν
 ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς [πρό-
 τέροις] φίλοις. At ibi nonnul-
 lorum codicum fide malim τοῖς

[πρότερον] φίλοις Simili modo
 variant exemplaria Aeliani V.
 H. III. 18. nec dubium quin
 sana sit utraque loquendi ra-
 tio; licet ea, quam nostro red-
 didimus, elegantior videatur.
 Vulgo κόρος αὐτὴν πρότερον ἔχει.
 ῥ παροῦσα ἡδονή] Vulgo παρο-
 ῦσα [ἢ] ἡδονή, renitentibus
 Mss.

ἀνισχόν δὲ μὴ παρῆσα μὴ ἐκ ἔλθη· ὥστε ἀνάγκη τὸν
διώκοντα ἡδονὴν λυπόμενον μὲν μὴ παύσασθαι, ἡδό-
μενον δὲ μὴ αἰσθάνεσθαι, ἀλλὰ συγκεχυμένον ζῆν ἐν
ἀσαφείᾳ πολλῇ q.

ε. Ὄρα τῶνα καὶ ποῖον τύραννον τῇ ψυχῇ δίδως
ὡς Ἀθηναίοις Κριτίαν, παρωσάμενος τὸν Σόλωνα ὡς
Λακεδαιμονίοις Πausανίαν, παρωσάμενος τὸν Λυκῆ-
γον· ἐγὼ δὲ ἐλευθερίαν ποθῶν r, νόμος δέομαι, λόγος
δέομαι. Οὗτός μοι φυλάξει τὴν εὐδαιμονίαν ὀρθὴν καὶ
ἀσειστον καὶ ἀδέη καὶ αὐτάρκη, ἢ ταπεινὴν δὲ ὑποβε-
βλημένην ἀνδραπόδων τέχναις s· ὑπ' ὧν ἐραυζόμενος
ἀθροίσω τὸ μέγα τῆτο ὄφελος, ἡδονὴν, αἰτίζων ἐκ
ἀκόλως t, μὰ Δία, κατὰ τὸν Ὀμήρου πτωχεύοντα,

multu, ac metu? Si adsit voluptas, times ne abeat; si absit,
times ne non veniat: ut eum, qui haec sectetur, nec dolore
vacare nunquam, nec vllas sentire voluptates sit necesse, per-
petuaque in confusione rerum et ambiguitate versari.

5. Iam cogita quem qualemque animo praeficias tyran-
num: ut si Critiam loco Solonis Atheniensibus, ut si Pausa-
niam loco Lycurgi praeficias Lacedaemoniis. Ego enim, qui
libertatem amo, lege opus, opus ratione habeo. Haec ere-
ctam immobilemque felicitatem servabit mihi, sine metu vlllo,
nullius indigam auxilii, non deiectam animo, non quae illi-
beralibus se submittat artibus; a quibus, tanquam rem magnam,
paulatim voluptatem emendicet suam, non frustum panis
tantum, ut mendicus ille Homericus, mehercules, non gla-
dios

q συγκεχυμένον ζῆν, ἐν ἀσαφείᾳ
πολλῇ.] Forte deest βιον ante
ζῆν· vt Diff. XXVII. συνδεδεμέ-
νη ἀσαφεί βίῳ καὶ συγκεχυ-
μένῳ. Diff. V. 4. ΣΤΙΧΕΪ
τὸν βίον καὶ παρατλει. M.

Sectio ε.

r ἐγὼ δὲ ἐλευθερίαν [ποθῶν,]
Forte ποθῶ, prout vult Har-
leian. in quo linea per vlti-
mam litteram ducitur.

ἐγὼ δὲ ἐλευθερίαν ποθῶν, νόμος
δέομαι,] Lege, ποθῶ. adhaesit
prima litera vocis subsequen-
tis. Diff. XXVIII. 6. ἐγὼ δὲ
ποθῶ πρὸς τὴν εὐωχίαν etc. Et
ita Davifius. M.

s ἢ ταπεινὴν δὲ, ὑποβεβλημένην
ἀνδραπόδων τέχναις.] Ita Reg.
Vulgo ἢ ταπεινὴν δὲ [ἢδὲ] ὑπο-
βεβλημένην etc.

t ὑπ' ὧν ἐραυζόμενος ἀθροίσω τὸ
μέγα

D 4

ἔδὲ ἄορας ^u καὶ λέβητας μόνον, ἀλλὰ τὰ τέτων ἔτι
ἀτοπώτερα· παρὰ μὲν Μιθαίικα ὄψον, παρὰ δὲ
Σαράμβη οἶνον ^x, παρὰ δὲ Κόννη ἑταίραν, παρὰ δὲ

dius et lebetes solum, sed quae etiam his absurdiora sunt
obsonium a Mithaeco videlicet, vinum a Sarambo, citharam
a Conno, cantum a Milesia. Et quis erit horum modus, qui
felicita-

μέγα τῆτο ὄφελος, ἡδονὴν, αἰτί-
ζων ἢ ἀκόλως,] Sic distinximus,
cum perperam dent editi; μέγα
τῆτο ὄφελος, ἡδονὴν αἰτίζων, ἢ
ἀκόλως, etc. Locus hoc modo
vertendus est: *Quarum* (illibe-
ralium artium) *symbolis dona-*
tus, magnam hoc commodum,
voluptatem, percipiam; non ra-
pis frustra mendicans, etc.

Ibid. ὑφ' ᾧ ἐραυζόμενος ἀθροίσω
τὸ μέγα τῆτο ὄφελος, ἡδονὴν
αἰτίζων etc.] Ita distinguen-
dum. τὸ μέγα τῆτο ὄφελος, *prae-*
clarum hoc emolumentum, vo-
luptatem. Ironice. Mox, bene
Heinsius pro δέρας legit ἄορας,
ex Homero. adludit Heliodo-
rus et confirmat, Aethiopic. II.
19. καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιαῖδε ὄντες,
ἢ ἀκόλως, ἀλλ' ἄορας τε καὶ λέ-
βητας αἰτήσιν. M.

u ἔδὲ [ἄορας] Vulgo ἔδὲ δέ-
ρας, Reg. δόρας. Legas oportet
ἄορας, vt in Harleian. se-
cunda manus emendavit. Sed
et Heinsius hoc vidit, quod
facillimum fuit; nam noster
respicit ad Homeri Odyss.
P. 222.

αἰτίζων ἀκόλως, ἢ [ἄορας] ἔδὲ
λέβητας.

Dio quidem Chrysofotomus
Orat. I. pag. II. habet

αἰτίζων ἀκόλως, ἢ [ἄορας]
ἔδὲ λέβητας.

Ea, si F. Morello credis, est
lectio genuina. Verum me-
tri repugnat, et omnino
reponendum ἄορας. Sic certe
scripsit politissimus ille thetor,
vt patet ex Orat. IV. p. 61. C.

x παρὰ μὲν Μιθαίικα ὄψον, παρὰ
δὲ Σαράμβη οἶνον,] Hos coniun-
xerunt Aristides tom. III. p. 317.
aliique plurimi. Iulianus Orat.
II. p. 85. ὅθεν αὐτῷ (Δαρείω)
τὸ [κλεινόν] ὄνομα γέγονε κατὰ
πάντας ἀνθρώπους ἐμφανές· ἐκάλει
γὰρ αὐτὸν Περσῶν οἱ γινώριμοι, ὅ-
τι περ Ἀθηναῖοι, τὸν Σάραμβον.
Lege, ὅθεν αὐτῷ τὸ [καπήλη] ὄ-
νομα γέγονε. Dio Chrysofosto-
mus Orat. IV. p. 75. Ἀλλὰ
[Ἐρόμωνα] μὲν καὶ [Σάραμβον,] ὅτι
ἐν Ἀθήναις καπηλεύεσσι, καὶ ὑπὸ
Ἀθηναίων τῆτο ἀκύνεσι τὸ ὄνομα,
δικαίως φημὲν ἀκύνειν· Δαρεῖον δὲ
τὸν πρότερον, ὅτι ἐν Βαβυλῶνι καὶ
Σύροις ἐκαπήλευε, καὶ Πέρσαι αὐ-
τὸν ἔτι καὶ νῦν καλέουσι [Κάπηλον,]
οἷσι ὡς ἐδικαίως κεκλήσθαι; Qui
locus emendationem nostram
firmat. Sed et ipse sine vitio
non est; nam non Σάραμβον, at
Σάραμβον scribo. Licet enim
sciam, quid dixerit Casaubo-
nus ad Athenaei III 28. tamen
apud

Μελισίς ᾠδὴν γ. Καὶ τί τῶτων ἔσαι μέτρον; τίς τῆς ἐξ
ἠδονῶν εὐδαιμονία, ὄρος; πᾶ ἤσομεθα; τίνι δῶμεν
τὰ νικητήρια φέροντες; τίς ὁ μακάριος ἀνὴρ; ἔτος καὶ

felicitatis eius, quae ex voluptate oritur, terminus? vbi tan-
dem consistemus? cui deferemus praemium? Quis tam beatus
ille,

apud Tzetzen Chiliad. X. 818.
repono.

Ἦσαν δοκῶ δ' ὁ Σάραμβος ὁ μὲν

Θεαρίων,

vbi vulgo Σάραβος: et apud Pol-
lucem VII. 193. ὄθεν καὶ [Σά-
ραμβον ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν,
haud Σαράβωνα. Adde quod
Σάραβον, teste Suida, τὸ γυναι-
κεῖον αἰδαῖον οἱ κωμικοὶ λέγουσιν, vt
tale nomen a viris grauibus
honeste non potuerit efferri.
Athenaei quidem codices lib.
III. p. 112. E. dant, καὶ Σάραμ-
βος, ὁ Κάραβος, ὁ κάπηλος. At
proculdubio legendum καὶ Σά-
ραμβος ὁ κάπηλος, prout est
apud Platonem in Gorgia
p. 310. quem locum ibi laudat
Deipnosophista: nam voces
ὁ Κάραβος ex officina librario-
rum prodierunt, adeoque spon-
giae debent incumbere. Quod
vero Casaubonus ἐρόμωνα pro-
scripsit et Θεαρίωνα Dionii resti-
tuit, id mihi recte factum vi-
detur. Themistius Orat. XXIII.
p. 297. Κάπηλος ἔτος ἢ [αὐτοπώ-
λης] κομψότερον μικρῆ Σαράμβε καὶ
Θεαρίωνος. Lege, κάπηλος ἔτος
ἢ [ἀρτοπώλης.] Aristides certe
tom. III. p. 144. Plato in
Gorgia p. 310. et Athenaeus
lib. III. p. 112. Θεαρίωνα τὸν
ἀρτοποιὸν memorant.

γ παρὰ δὲ Κόννη ἐταίραν, παρὰ
δὲ Μελισίς ᾠδὴν.] Connus qui-
dem celebris erat citharoedus,
et Thucydidis Demagogi pa-
tri filioque nomen Melesias.
Vide Menagium ad Laertii II.
28. et Clericum in Aeschinis
Dial. I. 8. Sed Conni lenonis
aut cantoris Melesiae nulla,
quod sciam, superest apud ve-
teres memoria. Heinsius opti-
me sibi videbatur emendasse,
παρὰ δὲ Κόννη [κιθάραν.] Non
accedo: praeterquam enim
quod κιθαροδίαν, non κιθάραν,
a citharoedo petere debuit;
nullam voluptatem secum fert
cithara, nisi praesto sint artifi-
ces manus. Nam non omnes,
qui habent citharam, sunt ci-
tharoedi, vt ait Varro R. R.
II. 1.

z πᾶ ἤσομεθα;] Sic vterque
codex, non ἤσωμεθα, quemad-
modum vulgo.

Ibid. πᾶ ἤσομεθα;] Nostro
vilitatus ἤσομεθα. sic XVI. 5.
καὶ ποῖ ἤσομεθα; XV. 5. ποῖ
ἤσεται ὁ λογισμὸς etc. XVIII. 6.
καὶ ποῖ βαδιεῖται τὸ κακὸν καὶ πᾶ
ἤσεται; Confirmant codices. M.

a τίς ὁ μακάριος ἀνὴρ; ἔτος.]
Interpunge, τίς ὁ μακάριος ἀνὴρ;
οὗτος καὶ ἀγρυπνός καὶ ἐπίπνοος;
Quis

ἄγρυπνος καὶ ἐπίπνονος, ὃν ἐκ ἔλαθεν ἐδὲ ἐξέφυγεν
ἐδερμία ἡδονῆ, ἢ νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν· ἀλλὰ ἀπο-
τείνασα αὐτῷ ἡ ψυχὴ τὰς αἰσθήσεις πάσας, καθάπερ
ὁ θαλάττιος πολύπυς τὰς πολλὰς κόμας ^b, διὰ τῶ-
νων πάντοθεν τὰς ἡδονὰς ἐπάξεται πάσας ὁμῆ;

5. Πλάττωμεν, εἰ δυνατόν, τοιαύτην εἰκόνα, ἀν-
δρα εὐδαίμονα τὴν ἐξ ἡδονῶν εὐδαιμονίαν· ὀρῶντα μὲν
τὰ ἡδίστα τῶν χρωμάτων, ἀκρόντα δὲ ἡδίστων ψόφων,
ὄσφρανόμενον ὄσμων τερπνοτάτων, γεύομενον χυμῶν
ποικιλωτάτων, χλιαινόμενον, ἀφροδισιάζοντα ὁμῆ ^c.

ille, tam vigil, tam industrius, quem nec noctu, nec inter-
diu, vlla latet aut praeterit voluptas; qui omnem animum,
omnes sensus, non aliter quam flagella sua marinus polyopus,
eo intendit, vt omnes simul, quae vbiq;e sunt, attrahat
voluptates?

6. Fingamus, si videatur, hominis, quem voluptatem beat
felicitas, huiusmodi imaginem: vnum esse, qui eodem tem-
pore colores videat iucundissimos, sonos audiat suauissimos,
naribus odores percipiat gratissimos, succos gustet diuersif-
simos, tepore foueatur iucundissimo, venereae rei fit inten-
tus:

*Quis beatus est vir? An hic vi-
gil et industrius, etc.*

Ibid. τίς ὁ μακάριος ἀνὴρ; ἔτος
καὶ ἄγρυπνος etc.] Forte distin-
guendum et legendum, τίς
ὁ μακάριος ἀνὴρ ἔτος, καὶ ἄγρυπ-
νος, καὶ ἐπίπνονος, etc. Si cum
Cl. Editore distinguas, malle,
ἔτος ὁ ἄγρυπνος. M.

^b πολύπυς τὰς πολλὰς κόμας,]
Polypodes vescuntur conchylio-
rum carne, quorum conchas
complexu crinium frangunt,
auctore Plinio H. N. IX. 46.
Quin et pisces ἀφύλακτες ὄντας
περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρυσσι,
ταῖς πλεκτάναις. Verba sunt
Aeliani V. H. I. I.

Ibid. τὰς πολλὰς κόμας] For-
sitan τὲς πλοκάμους proprie enim
ita vocantur polypodis cirri.
Aelianus V. H. I. I. τοῖς ΚΑ-
ΛΟΥΤΜΕΝΟΙΣ Τῆ ΙΧΘΥΟΣ ΠΛΟ-
ΚΑΜΟΙΣ· de polypode loquitur.
βρόχους et σκολιῆς ἰμάντας vocat
Oppianus *Halieut.* II. 269. 270.
et σπεύρας V. 234. πηλύπυς πολύ-
πλοκος vocatur a Theognide. M.

Sectio 5.

^c χλιαινόμενον, ἀφροδισιάζοντα
ὁμῆ.] Lego, λεαινόμενον, ἀφρο-
δισιάζοντα, vt ad sensum *Tactus*
referatur: rei venereae dantem
operam; nec hoc solum, sed
et *leuigatum*: quo exquisitior
fit voluptas. hoc enim depila-
tiones

ἔαν γὰρ δῶς χρόνον, καὶ διασῆσης τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰς αἰσθήσεις διέλης, κολήσεις τὴν εὐθαιμονίαν πᾶν γὰρ, ὃ παρὸν εὐφραίνει, ἀφαιρεθὲν λυπεῖ. Καὶ τίς ἀνάσχοιτο ψυχὴ ἡδονῶν τούτων ὄχλον ἐπιρρέοντα αὐτῇ καὶ ἐπιφερόμενον, καὶ μηδεμίαν ἀνακωχὴν μηδὲ ἀνάψυχὴν παρεχόμενον; ἀλλ' ἔκ ἀθλιώτατα δ' εἰκὸς διάγειν, καὶ ἐπιθυμεῖν ἀναβολῆς, καὶ ἀναπαύλης ἔρᾶν; χρονίζουσα γὰρ ἡδονὴ λύπην γεννᾷ. Τί ἂν οὖν γένοιτο ἀπιστότερον εὐθαιμονίας ἐλεσμένης; ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, πατέρες καὶ ποιηταὶ γῆς καὶ θαλάττης, καὶ ὅσα γῆς καὶ θαλάττης θρέμματα, οἷον τῆτο ζῶον ἢ τῶ

ter-
um,
pus,
hat
eat
em-
nos,
fif-
en-
is:
or-
im
ri.
A-
O-
r.
at
O.
L.
z
f
l

tu-: si enim spatium concedas intermedium, separeque voluptates ac disiungas sensus, eneruas voluptatem; cuius enim iuuat praesentia, eius necessario nocet absentia. Quis ergo tam firmus est animus, ut tantum voluptatis ferre possit impetum, quae quietem nullam, respirationem admittat nec minimam? Quis miserrime cum hoc agi non intelligat, futurumque ut otium aliquando et vacare ipse desideret? quae enim diutius perseverat voluptas, fit molestia. Quid ergo miserius ea esse voluptate potest, quae commiseratione digna videtur? O Iupiter, Diique reliqui, patres artificesque terrae et maris, quaeque vigent in illis, quodnam hoc est animal, cui

xiones istae volebant. Sic Diff. σθαυ. Videtur vero deesse vox πάντα ante ὁμῶς omnia simul: et sequitur Ratio. sic paullo ante, τὰς ἡδονὰς ἐπάξεται ΠΑΣΑΣ ὁμοῦ. M.
XIII. de Sardanapallo: ἐντρέβεται ὁ δύσηνος, καὶ ΛΕΑΪΝΕΤΑΙ Clem. Alexandrinus Paedag. III. 3. p. 223. ed. Paris. τὸ γὰρ ἀνδρας ὄντας ξύρεσθαι καὶ λεαίνεσθαι, πῶς ἐκ ἀγεννῆς; De nefariis hisce rebus libellam composuit Hemitheon quidam, prout docet Lucianus Adv. Indoct. p. 391. ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαυμαστὰς ἡμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς καὶ ΛΕΑΪΝΕΣΘΑΙ καὶ παρατίλλεσθαι. ita legendum pro μιαινε-

d [ἀλλ' ἔκ ἀθλιώτατα] Vulgo ἄρ ἔκ, nec male, nisi refragarentur codices. Nostri certe lectionem, quam recepimus, exhibent, eaque recte se habet. Vide Deuarium de Partic. p. 10.
e οἷον τῆτο ζῶον] Vulgo οἷον τῆτο [τὸ] ζῶον. Articulum non agnoscunt Mss.

f λάλον

δεῦρο τόπω καὶ βίῳ ἐγκατεστήσατε; ὡς θρασὺ καὶ
ἰταμὸν καὶ λάλον ^f, ἀγαθὸν ἄπορον, ἔργα ἔρημα
ἠδοναῖς βοσκόμενον καὶ δημαγωγέμενον;

αἰθ' ὄφελεν εἰ ἄγονόν τ' ἔμεναι, ἀγαμὸν τ' ἀπι-
λέσθαι

τὸ γένος τῆτο πᾶν, εἰ μηδὲν ἔξει παρ' ὑμῶν ἢ ἠδονῶν
κρεῖττον.

ζ. Καὶ πῶς ἔχει; ἀποκρινώμεθα γὰρ καὶ
Ὀμηρον ὑπὲρ τῆς Διός. ἔχει μὲν γὰρ, ἔχει νῦν καὶ λόγῳ
συγκέκεραται δὲ αὐτῶ ὁ βίος ἐξ ἀθανάτων καὶ θνητῶν
πραγμάτων, ὡς ζῶα τινὲ ἐν μεθοριῶ τεταγμένα, καὶ παρὰ
μὲν θνητῆς πλημμυλείας ⁱ τὸ σῶμα ἔχοντι, ἐκ δὲ τῆς

cui hunc locum, hanc vitam tribuistis? Quam audax, quam
temerarium, quam loquax? Bonum non respicit, quod agen-
dum est praetermittit, voluptatibus pascitur: sicut ducem
suum populus, ita hanc sequitur:

Debuerat nasci nunquam, vel coniugis expers
intemere totum hoc genus, si nihil voluptate a vobis maius
poterit consequi.

7. Quomodo autem non posset? respondeamus enim cum
Homero pro Ioue. Habet, inquam, habet mentem, habet
rationem: vita praeterea eius ex mortalibus constat immor-
talibusque principiis; estque tanquam animal in medio vtrius-
que positum, quod ab humana quidem contagione corpus
deducatur,

^f λάλον,] Heinsio placet λά-
βρον. Mss. vero non addicunt,
nec incommoda videtur illa
vox, quam repraesentant, cum
sequatur [ἔργον] ἔρημον.

^g αἰθ' ὄφελεν] Parodia est
Iliad. Γ'. 40.

^h παρ' ὑμῶν] Sic Reg. nam
Stephanus male dedit παρ'
ἡμῶν.

Section 3'.

ⁱ παρὰ μὲν θνητῆς πλημμυλείας]
Immo πλημμύρας, diluvis, in-

undatione: cui opponitur τῆς
ἀθανάτου ἀπορροῆς, immortalis scilicet
virgine. Eadem metaphora
Diff. XXXIII. γίνονται δὲ αἱ
πηγαὶ — τῶν αἰσχυρῶν τῶν ἐκ τῆς
θετῆς τῶν μορίων πλημμύρας τε
καὶ ἐπιρροῆς. Non confundenda
ἀπορροῆ et ἐπιρροῆ prius est fontis
leniter ebullientium: post-
terius, maris vel fluviorum
inundantium. passim in his scri-
ptis, et alibi reperies. Suspe-
ctam vero habeo Praepositio-
nem

ἀθανάτη ἀπορροῆς τὸν νῦν λαμβάνοντι ^k. ἴδιον δὲ σαρκῶν μὲν ἡδοναί, νῦν δὲ λόγος· καὶ κοινὸν μὲν αὐτῶν αἰσάρες πρὸς τὰ θηρία, ἴδιον δὲ νῦν. Ἐνταῦθα τοίνυν ζήτησι τὸ ἀνθρώπου ἀγαθόν, ὅπως τὸ ἔργον· ἐνταῦθα τὸ ἔργον, ὅπως τὸ ὄργανον· ἐνταῦθα τὸ ὄργανον, ὅπως τὸ σῶζον. Ἀπὸ τῆς σῶζοντος ἀρχῆς. Πότερον ποτέρας διασωσικόν, σῶμα ψυχῆς, ἢ ψυχὴ σώματος; εὔρες τὸ σῶζον. Τί ψυχῆς ὄργανον; νῦν. Ζήτησι τὸ ἔργον. Τί νῦν ἔργον; Φρόνησις· εὔρες τὸ ἀγαθόν. Εἰ δὲ τις τάνθρώπου ^m τὴν μοῖραν ταύτην τὴν Φρονῆσαν καὶ θεο-

deducat, e diuino autem fonte mentem. Iam corpori proprium est voluptas, menti ratio; et corpus quidem cum brutis commune habet, peculiarem autem sibi mentem. Quare ibi quaere bonum hominis, vbi eius est operatio; ibi operationem, vbi instrumentum,; ibi instrumentum, vbi eius conseruatricis pars est. Ab ea iam incipe. Vtrum alterum conseruat, corpus anima, an animam corpus? conseruatricem inuenisti partem. Quod animi instrumentum est? mens. Operationem quaere. Quae mentis operatio est? prudentia: inuenisti id, quod bonum dicimus. Si quis vero hanc in homine partem, quae prudentiae

nem in voce διαλαμβάνοντι quae debuerit, semel tantum posuerunt.

sequitur. Et iam omiffam video a Mfs. M.

^k τὸν νῦν [λαμβάνοντι] Vulgo διαλαμβάνοντι. Vtrumque codicem sequor.

[ἢ ψυχὴ σώματος εὔρες τὸ σῶζον.] Locus mihi videtur mutilus: non enim, quae pars fit conseruatricis, clare prodidit Maximus. Lego, Πότερον ποτέρας διασωσικόν; σῶμα ψυχῆς, ἢ ψυχὴ σώματος; [ψυχὴ σώματος.] Εὔρες τὸ σῶζον. Multas in veterum scriptis lacunas deperit librorum negligentia, dum voces, quae repeti

Ibid. ἢ ψυχὴ σώματος; Εὔρες etc.] Lege: Πότερον ποτέρας διασωσικόν, σῶμα ψυχῆς, ἢ ψυχὴ σώματος; ψυχὴ σώματος. Εὔρες τὸ σῶζον. Voces ψυχὴ σώματος, secundo loco, respondent Interrogationi. Librarius eas omiffit, ταυτοῦτι deceptus. Ita quoque supplet *Dauisius*. M.

^m εἰ δὲ τις τάνθρώπου] Reg. habet εἰ δὲ τις [τὸ] τάνθρώπου. Lege εἰ δὲ τις [ποτ'] ἀνθρώπου.

Ibid. εἰ δὲ τις τὸ τ' ἀνθρώπου] Ita *Regius*. vnde scribendum puto, εἰ δὲ τις τῆ ἀνθρώπου τῆ ἀνθρώπου τὴ μοῖραν ταύτην etc. M.

ⁿ ἀρχῆς

Φιλῆ ἀτιμάσας, τὸ ἄτιμον ἐκείνο μόνον θρέμμα, τὴν
σάρκα λέγω, τὸ ἀκόλαστον, τὸ ἀδηφάγον, τὸ ἠό-
ναῖς Φίλον εὐωχεῖν ἐθέλοι^π. τίνι ἂν εἰκασάμι τὴν
αὐτὴν τροφήν^ο; ἢ τῷ μύθῳ, νῆ Δία.

ἢ. Γενέσθαι Φασὶν οἱ ποιητὰ ἄνδρας ἐν Πηλο-
θετ[αλικὸν γένος, ἀτόπας τὰ σώματα, ἐξ ὀμφαλῶν
ἐπισυρομένους ἵππερ φύσιν. Ἐν δὲ τῇ τῆς τοιαύτης
ξυνοσίας ἀμυσία πᾶσά περ ἀνάγκη βόσκειν ὁμῶς^ρ τῇ
θηριώδῃ φύσιν^ι. φθέγγεσθαι μὲν ὡς ἄνθρωπον, σιτεῖ-
σθαι δὲ ὡς θηρίον ὄρεᾶν ὡς ἄνθρωπον^ς, ὀχεύειν δὲ ὡς

dentiae capax est, quae Deum respicit, contemnat; foedam
illam alteram, corpus nimirum, voracemque, quae volupta-
tes curat, velit pascere: cui hoc dicemus esse simile? Fabu-
lae huic mehercules.

8. Fingunt in Thessaliae Pelio fuisse homines poetae,
monstroso corpore, qui ab umbilico equi pone attrahebant
formam. In eiusmodi forma monstrosa necesse fuit belluinam
vna saginare partem; loqui quidem ut hominem, saginari au-
tem ut belluam; videre ut homines, coire ut belluas. Euge,
poetae,

^π εὐωχεῖν ἐθέλοι.] Sic cum
Heinsio legendum. Vulgo ἐθέ-
λοις, quod non recipit syntaxis.
^ο τοιαύτην τροφήν; ἢ τῷ μύ-
θῳ,] Forte, τίνι ἂν εἰκασάμι τὴν
τοιαύτην τροφήν τῷ μύθῳ, νῆ Δία;
Ponitur τίνι ἢ pro visitatori τίνι
ἄλλῳ ἢ. quod tamen probum
esse scio. M.

^ρ ἐξ ὀμφαλῶν] Vulgo ἐξ ὀμφα-
λῶν, nolente Reg.

^ρ [βόσκειν] ὁμῶς] Schottus re-
ponit βλώσκειν ὁμῶς, quod αὐξά-
νειν interpretatur etymologus.
At non male se habet codicum
lectio. Hesychius βόσκων, τρέ-
φω. βοσκομεν, τρέφομεν. Nihil
igitur mutò.

^ς Ἀνάγκη βόσκειν ὁμῶς τῇ θηρι-

ώδῃ φύσιν.] Nisi fallor melius
esset ὁμῶς [τῇ ἀνθρωπίνῃ] τὴν θη-
ριώδῃ φύσιν. vide et sequentia.
Pro βόσκειν vero Schottius legit
βλώσκειν, i. e. αὐξάνειν. Sed
fidem vix inueniet sine Exem-
plis vocabulum scriptoribus
probis fere ignotum. si quid
mutandum, dispice an verius,
ἀνάγκη ἡβᾶσκειν ὁμῶς, simul ado-
lescere. παῖς ἄρτι ἡβᾶσκων, Diff.
VIII. 5. Simili catachresi Lu-
cianus duos Centauros lactan-
tes vocat παιδίω, in Zeuxide
p. 579. θήλειαν ἵπποκένταυρον
ὁ Ζεῦξίς αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέ-
φισάν γε προσέτι ΠΑΙΔΙΩ ἵππο-
κένταυρῶ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. M.
^ς ὄρεᾶν ὡς ἄνθρωπον,] Scribe,
ὄρεᾶν

Θηρίον. Εὔγε, ὦ ποιηταί, καὶ ποιητῶν παῖδες, πα-
τέρες παλαιᾶς καὶ γενναίας μύσης, ὡς ἐναργῶς ἄρα
ἡμῖν τὸν πρὸς τὰς ἡδονὰς δεσμὸν ἠνίξασθε. Ἐπειδὴν
ψυχῆς ἑθνηώδεις κρατήσωσιν ἐπιθυμίαν, φυλάττω-
σα τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιφάνειαν, τῇ τῶν ἔργων ὑπηρεσίᾳ
ἀπέφηναν τὸν χρώμενον ἐξ ἀνθρώπου Θηρίον. Τῆτο οἱ
Κένταυροι, τῆτο αἱ Γοργόνες, τῆτο αἱ Χίμαιραι ἠ,
ὁ Γηρυόνης, ὁ Κέρκωψ x. Ἄφελε τὴν γαστρός ἐπιθυμίαν,

poetae, poetarumque filii, antiquae generosaeque musae
primi parentes; qua manifeste nobis illud; quod voluptatibus
nos coniungit, ostendistis vinculum. Simulac enim belluinae
imperant animo libidines, formam quidem integram relin-
quunt, sui vero obsequio eum, qui vitur, hominem in bel-
luam conuertunt. Hoc sibi Centauri volunt, hoc Gorgones,
hoc Chimaerae, hoc Geryones, hoc Cecropes. Deme ven-
tris

ἔργον, amare. *Affectum* amoris
habere ἀνθρωπικῶς, *effectum* eius
ἰππικῶς et ideo ὀχεύειν. Ὁρᾶν
est extra rem. Centaurus enim
ἔργον aequae ac, et quemadmo-
dum, Homo; sed non ἔργον.

Qua *Homo*, φέγγεται et ἔργον: qua
Centaurus, σιτεῖται et ὀχεύει. M.

τ ἐπειδὴν ψυχῆς] Legendum
puto, ἐπειδὴν γὰρ ψυχῆς etc. et
ita vertit *Heinsius* ex sensu. M.

η τῆτο [αἱ Χίμαιραι,] Si reli-
qua pluraliter essentur, ego
sane nullam huic lectioni mo-
verem controuersiam. Sed cum
vna tantum Chimaera fuisse
fingitur, aequae ac vnus Ge-
ryon, vnusque Cecrops, omni-
no legerim τῆτο [ἡ Χίμαιρα,]
ὁ Γηρυόνης, etc.

x ὁ Κέρκωψ.] Sic disertè Reg.
et fauet Harleian. in quo
Κέρκωψ. Vulgo Κέρκωψ, quod
huic loco non conuenit. Nam

Cercopes homines erat astuti
quidem et dolosi, sed externa
specie ceteros mortales refe-
rebant; quos tamen ob morum
prauitatem simios factos esse
scribunt nonnulli. Vide Zeno-
bium IV. 50. Diogenianum
v. 51. Harpocratonem in
Κέρκωψ, Scholiast. ad Luciani
Pseudom. tom. I. p. 35. prae-
cipue vero Suidam in Κέρκωψ
et Κερκωπίζειν. At Maximus
res insigni quadam nota de-
formes et monstrosas enume-
rat. Sic Chimaera fuit.

Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων,
μέσση δὲ Χίμαιρα.

Sic Geryonem *triplicis naturae*
fuisse ferunt. Cecrops vero
διφυῆς censebatur, partim sci-
licet homo, partim draco.
Adi sis Homerum Iliad z. 181.
Iustinum XLIV. 4. et Meur-
sium de Regg. Athen. I. 8.

z βροῦν

καὶ ἀφείλες τῷ ἀνθρώπῳ τὸ θηρίον. ἄφελε τὴν αἰδοίαν
ἐπιθυμίαν, καὶ διέκοψας τὸ θηρίον. Μέχρι δὲ ταῦτα
τῷ συζῆ καὶ συντρέφεται, καὶ πρὸς αὐτὰ τῆ θραπέης
νένευκεν, ἀνάγκη τὰς ἐκείνων ὀρέξεις κρατεῖν, καὶ
βοᾶν τὴν τὰς ἐκείνων φωνὰς γ.

tris libidinem, belluam dempsisti homini: deme penis libi-
dinem, belluam amputasti. Dum vero viuunt vna cum
aliquo ac nutriuntur illa, quem in obsequium traxere sunt
in eo necesse est cupiditates eorum dominari, animumque
voces eorum personare.

Λ Ο Γ Ο Σ Ε.

Ὅτι ἐστὶ καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ὠφελῆσθαι.

Δεινόν γε, εἰ οἱ μὲν θεοὶ διέκριναν τοῖς ἀνθρώποις
τάγαθὰ ἐκ τῆς τῶν κακῶν ὁμιλίας, ἀνεπίμικτον
ἐκάτερον ἐκατέρῳ εἶναι θέμενοι, καὶ διασήσαντες
αὐτῶν τὰς φύσεις, καθάπερ ἡμέρας πρὸς νύκτα, καὶ
φωτὸς πρὸς ζόφον, καὶ πρὸς ὕδωρ πρὸς (ὡν ἕκαστος
εἰ ἐθέλῃσαι πρὸς τὴναντίον ἀγαγεῖν, καὶ ἀνακεράσαι
αὐτῶν τὴν διαφορὰν εἰς κοινὴν φύσιν, διαφθερεῖς τὰς

DISSERTAT. V.

Ex aduersa fortuna utilitatem percipi.

Miserum videri possit, siquidem bona in gratiam hominum
a malis distinxere Di immortales, vt diuersas definitas-
que habeant naturas, nec cum altero confundi possit alterum,
non magis quam dies cum nocte, aut lux cum tenebris, aut
ignis cum aqua (quorum singula si cum contrariis velis con-
iungere, aut pugnantiam vtriusque in eandem naturam
confundere, quod vtriusque proprium est, penitus tollis)
homines

γ βοᾶν τὴν ψυχὴν τὰς ἐκείνων
φωνὰς] Vide Nostrum Diff.
XXXI. 5. XXXIII. 5. Prophe-
tium περὶ Ἀποχ. I. 34. et do-

ctissimum D'oruille in *Vanno
Critica* p. 615. 616. vbi mul-
tis exemplis hunc morem lo-
quendi illustratum inuenies.

Sectio